

Tuto povinnost dráhy vůči odesilateli nelze odůvodniti ani tím, že snad byla místním právem uložena dráze taková povinnost ve vnitřní službě, neboť z takových interních služebních předpisů neplynou pro třetí osobu žádná práva, nýbrž ony předpisy mají za účel jen hladké provedení železničního provozu.

Není konečně bez významu uvést i to, že tu jde o splnění předpisu zdravotněpolicejního naším státem požadovaného, takže nelze směřovati tento úkon s přepravní smlouvou, jak to činí dovolání. Jde o výhradnou povinnost odesilatele, aby si obstaral průvodní listinu v náležité formě vystavenou, aby ji k nákladnímu listu připojil a aby zachoval zdravotněpolicejní předpisy státu, do něhož jest zásilka určena právě tak, jako se povinnost ta ukládá odesilateli při přepravě živých zvířat podle čl. 4, písm. b), M. Ú. Z. v příčině zachování policejneveterinárních předpisů. Ostatně i kdyby snad italské dráhy nařizovaly služebně svým stanicím, aby opatřovaly fytopathologické osvědčení razítkem, nebylo by možno spatřovati v opominutí uvedeného předpisu hrubou nedbalost, pro kterou by nárok na náhradu škody byl odůvodněn, neboť podle ustálené judikatury (rozh. č. 4480, 4248, 4136, 3005, 911 Sb. n. s.) lze pokládati za hrubou nedbalost jen zvlášť těžké provinění povinné bedlivosti, a to takové, že bylo možno bez námahy předvídati jeho neblahé následky. Pouhá chyba nebo přehlédnutí, třebaže byly spojeny s majetkovou škodou, nejsou o sobě ještě důkazem, že vznikly z hrubé nedbalosti.

Posuzuje-li se věc s vylíčeného právního hlediska, nejsou odůvodněny ani další vývody dovolání, jež se týkají nároků na zdržné a přestavné.

Čís. 17064.

§ 114 živn. řádu nebrání ujednání rozhodčího soudu v hromadných (kolektivních) smlouvách.

Možnost úmluvy o rozsudím nebyla vyloučena ani ustanovením § 3 zák. o živn. soudech č. 218/1896 ř. z.

Příslušnost rozhodčího soudu zřízeného v hromadné smlouvě nevylučuje jednotlivá (individuální) smlouva, neobsahuje-li zvláštní ustanovení vylučující onen rozhodčí soud.

Ujednání výše mzdy jednotlivou (individuální) smlouvou nestačí k vyloučení ujednání hromadné smlouvy o příslušnosti rozhodčího soudu.

(Rozh. ze dne 6. října 1938, Rv I 1920/37.)

Srov. rozh. č. 6079, 6183, 2811, 2663, 618 Sb. n. s.

Nálezem rozhodčího soudu gremia pražského obchodnictva z 15. června 1936, č. j. Rs 2041/36/779, byla žalobkyně — členka uvedeného gremia — uznána povinnou zaplatiti 3.059 Kč 50 h svému zaměstnanci

Zdeňku Ch. (nyní žalovanému), který byl v době, dokud u žalobkyně pracoval, a ještě v době dotčeného nálezu členem pomocnické hromady onoho gremia. Při přijetí žalovaného do práce u žalobkyně v roce 1934 bylo s ním ujednáno vzhledem na jeho stáří a zmenšenou pracovní způsobilost, že bude mít plat 150 Kč týdně, který neodpovídal kolektivní smlouvě. Podle čl. XII. kolektivní smlouvy, sjednané dle § 114, písm. b), živn. řádu mezi gremiem pražského obchodnictva a pomocnickou hromadou a schválené ministerstvem obchodu výnosem z 22. dubna 1930, byl pro všechny spory vzniklé s jejím nedodržením příslušný rozhodčí soud. Tvrdíc, že nálezh rozhodčího soudu jest nezákonný, ježto žalovaný uzavřel se žalobkyní platnou individuální smlouvu pracovní před vydáním vládního nařízení č. 89/1935 Sb. z. a n., že tudíž kolektivní smlouvy nelze použít na pracovní poměr a zejména že neplatí ustanovení smlouvy kolektivní o rozhodčím soudu, domáhá se žalobkyně žalobou prohlášení neúčinnosti dotčeného nálezu.

Žalobu zamítly soudy všech tří stolic, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Živnostenský řád uvádí v § 114, odst. 1, příkladmo úkoly společenstva, mezi něž patří podle písm. h) téhož ustanovení také oprávnění, aby zřídilo rozhodčí výbor k vyřizování rozepří mezi členy společenstva a jejich pomocníky.

Dotčené ustanovení však nebrání, aby byl v hromadných smlouvách ujednáán rozhodčí soud, který jest institucí zcela odlišnou, jsa založen nikoliv na ustanovení § 114, písm. h), živn. řádu, nýbrž na předpisu § 599 c. ř. s. (arg. »jiná opatření«), z kteréhožto ustanovení plyne závaznost ustanovení kolektivních smluv o rozsudím (Sb. n. s. č. 6079, 618, 2811, 2663 a j.). Přípustnost úmluvy o rozsudím nebyla vyloučena ani ustanovením § 3 zák. č. 218/1896 ř. z. o živnostenských soudech, neboť tento předpis se týkal jen dobrovolného podrobení se stran rozhodčím výborům společenstev, kteroužto dohodu dopouští, avšak ani z toho ani k dalšího předpisu druhého odstavce téhož § 3 nelze vyvozovati, že by nebylo lze platně ujednatí rozhodčí soud v kolektivní smlouvě (Sb. n. s. č. 6079).

Individuální smlouva sama o sobě nevylučuje rozhodčí soud v kolektivní smlouvě zřízený, leč by měla ustanovení jiné, vylučující tento rozhodčí soud, což nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil již v rozhodnutích ve Sb. n. s. č. 6079 a 6183, k nimž se pro stručnost odkazuje.

V souzené věci nebylo však tvrzeno a dokázáno, že by bylo výslovně vyloučeno ujednání kolektivní smlouvy o rozhodčím soudě, nýbrž bylo jen tvrzeno, že byla výše mzdy sjednána zvláštní smlouvou, což však nestačí k vyloučení příslušnosti rozhodčího soudu. Není proto oprávněn uplatňovaný důvod neúčinnosti napadeného výroku podle § 595 č. 1 c. ř. s.